DE

CYANOSI.

DISSERTATIO
INAUGURALIS MEDICA
QUAM
CONSENSU ET AUCTORITATE
GRATIOSI MEDICORUM ORDINIS
IN
UNIVERSITATE LITERARIA
FRIDERICA GUILELMA
UT SUMMI
IN MEDICINA ET CHIRURGIA HONORES
RITE SIBI CONCEDANTUR
DIE VI. MENS. AUGUSTI ANNI MDCCCXXXIX.
H. L. Q. S.
PUBLICE DEFENDET
AUCTOR

RUDOLPHUS HERRMANNUS
KUNTZE,
NEOMARCHIUS.

OPPONENTIBUS:

F. AHRENS, DR. MED. ET CHIR.
L. BUETTNER, DD. MED. ET CHIR.
W. STEINBERG, DD. MED. ET CHIR.

BEROLINI,
TYPIS HACHTMANNIANIS.

PARENTIBUS SUIS

DILECTISSIMIS

NEC NON

AVO SUO

KUNTZE

CARISSIMO, MAXIME DE SE MERITO

HASCE

STUDIORUM PRIMITIAS

INTIMO EX ANIMO

DEDICAT

AUCTOR.

Introductio et Aetiologia morbi.

Cyanosis is est morbus, in quo ex vitio seu deformi-
te aliqua vel cordis, vel magnorum vasorum sangui-
rorum, vel pulmonum sanguis arteriosus et venosus
ter se commiscentur, aut circulatio sanguinis ita im-
editur, ut sanguis. sufficientem quantitatem oxygenii
x aëre non recipiens, principio carbonico abundet.
uem morbum, cum sanguinem ad vitam sustinendam
axime necessarium mutari omnino non sinat, sum-
um in ipsam vitam effectum exercere et multas mor-
osas mutationes efficere, apertum atque conspicuum
st. Tegumenta communia et membranae mucosae in
cis praecipue tenui epidermide praeditis colore livido
nguntur; itaque potissimum in labiis, palpebris, ocu-
s, in extremis digitis et sub unguibus. Ab hoc signo
athognomico et maxime denotante morbus nomen du-

cit Cyanosis *), quo vocabulo primus Baumes, Profes sor Montpelliensis utitur **). Aliis eundem morbum no mine Cynopathia ***), Icterus violaceus, Coerulosis, mor bus coeruleus, Cyanodermia †) Dishaematosis ††) de signant. —

Attamen coeruleus illa tegumentorum communiun color cyanosi non est proprius quidem, sed in null alia corporis humani affectione tam constans et perpe tuus invenitur. Omnes morbi, in quibus aut per exi guum aut per longius temporis spatium expansio pul monum necessaria aut circulatio sanguinis intercipitu momentaneum vel persistentem livorem totius corpori aut certe singularum partium prae se ferre possunt Quare colorem lividum in asphyxiis, in multis pulmo num et cordis morbis, in apoplexia, in chlorosi, ir scorbuto observamus. Atque etiam in feminis, quae re

---

*) A *κυανόω*, colore coeruleo tingo, non a *κυανός* coeruleus e *νόσος* morbus, uti scriptores vulgo falso exhibent tunc enim o ir penultima producere non liceret, quod jam recte monuit C. S Kühn sub h. v. apud Blancardum, auctorem lexici medici, cuju editionem novissimam curavit ille.

**) Fondamens de la sciense méthodique des maladies cl. 2 dcsoxygénères genre 2.

***) *κύανος*, coeruleus, *παθεία*, morbus.

†) *κύανος-δέρμα*, cutis.

††) *δὶς*, particula, quae difficultatem vel pravitatem ejus re significat, quae vocabulo ille, cui annexa est, exprimitur; *τὸ αἶμα* sanguis.

entione fluxus menstrui premuntur, color coeruleus ernitur *). Multi quidem scriptores illum aspectum ividum ad Cyenosin referunt, quam retentione fluxus nenstrui oriri posse arbitrantur, Sed Elias Gintrac **) atis comprobavit, hunc morbum a cyanosi esse sejungundum, et ad morbos similitudine quadam externa, iequaquam vero natura cyanosin veram mentientes, perinere. Accedere mihi videtur ad hanc morborum seiem etiam Febris coerulea Goelis, cujus praecipue Göis mentionem acit et quam Most ter observavit. Coripit praecipue infantes quatuor vel duodecim menses atos, qui victu idoneo, accurata munditia, omni omino cura carent. Infantum respiratio est oppressa, ulsus parvus, durus, spasmodicus, tota corporis supercies livido colore superfusa. Tales accessiones usque d mortem periodice revertuntur, quae saepe proxima istat. Secundum Mostii opinionem hic morbus non uo jure „febris coerulea“ nominatur, sed ille eam poius paroxysmum asthmatis spasmodici infantum esse, ult. Referunt tandem etiam sudorem apud infantes raro ccurrere, quo epidermis livida apparet.

Sunt porro quaedam venena, imprimis narcotica, uae atoniam paralyticam pulmonum gignere possunt, x qua tale simile impedimentum oritur, ita ut sanguis ninus justnm copiam oxygenii recipiat, quo denique

*) Diction. de sciences méd. Vol. 3. Maladie bleue.

**) Révue médicale Franç. et étrangere. T. IV. pag. 106.

fit, ut tegumenta communia colore coeruleo tingantur, Ad quae numeranda sunt: Opium, strychnos nux vomica, upas-tienté, Faba St. Ignatii, acidum nitricum parva in quantitate venis injectum *). Prae aliis omnibus remedicis autem usu argenti nitrici saepe contra epilepsiam diu applicati, livor tegumentorum communium efficitur. Ita I. A. Albers narrat, foeminae cuidam quae contra epilepsiam per tres annos hoc remedio uteretur, faciem, collum, manus, scleroticam et ungues livido eolore fuisse tinctos et similes observationes Roget et Butini **) referunt. Planche ***) etiam casum in foemina 80 annos nata vidit, in quo tota corporis superficies usu Argenti nitrici fusco-coeruleo apparebat.

Omnes hi morbi cum cyanosi, de qua hic disserimus, non sunt permiscendi, nam praeter illum lividum communium tegumentorum colorem multa alia insignia symptomata praebet. Antiqui medici huno morbum non cognovisse videntur. Solus Paracelsus †) morbi mentionem facit, quem Icteritiam coelestinam seu cyaneam nominat, cujus tamen definitio accurata deest. Recentioribus autem temporibus, quibus circulationis systema notum, et perspectum est, Cyanosis multis observationibus et cadaverum sectionibus satis est illustrata.

---

*) Ibidem.

**) Butini: De usu interno praepar. Argent. nitric. Genevae 1815.

***) Planche: Journal de Pharmacie. Février. 1822.

†) Paracelsus de Icteritiis Cap. I. pag. 487.

Causae, symptomata et decursus cyanoseos.

Deformitates et vitia cordis, magnorum vasorum, el pulmonum cyanosin procreantes multas offerunt va-ietates, quae omnes aut congenitae aut acquisitae sunt. Dividitur ideo Cyanosis in congenitam et acquisitam; uae divisio, falsis illis morbis coeruleis rejectis, unica st, quam concedere et probare possumus. Cyanosis ongenita, quae frequentius quam acquisita observatur, riri potest 1) si viae communicationis inter systema anguineum arteriosum et venosum apertae permanent. 'ales viae sunt: ductus arteriosus Botalli et foramen vale, quae in embryonibus quidem patent, postea vero, nutata via rationeque circulationis, concrescere debent. Sin igitur unum vel alterum ostium post partum non lauditur, sanguinis circulatio rite absolvi nequit. At-amen non sola haec vitia adesse debent ad procrean-am cyanosin, sed etiam sanguis arteriosus et venosus nter se commissci revera necesse est. Multa enim xempla afferuntur in quibus, hiante foramine ovali aut uctu arterioso Botalli nulla morbi coerulei signa in vi-is aegrotis apparuere *). Leges, quibus impeditur, ne anguis arteriosus cum venoso misceatur, adhucdum atis sunt obscurae. Nonnunquam valvulas proprias d sanguinem retinendum exstitisse, referunt et Meckel **)

*) Fodèré, Physiolog. pos. t. I. p. 216.

**) Meckel, Handbuch der pathologischen Anatomie. T. I. p. 426.

observavit, cyanosin foramine ovali hiante, saepe non exoriri, dummodo arteria secundum naturam se habet pulmonalis. Memorabile est, foramen ovale, raro etiam ductum arteriosum Botalli in castore et in lutra marina saepe apertum esse inventum, quae formatio tamen neque vivendi rationi horum animalium convenire potest, neque pro norma haberi debet. In his enim, sicut in homine, haec formatio solis embryonibus est propria videntur tamen hae deformitates sine valetudinis affectione perferri ita ut inter rationem vivendi organisationem horum animalium nullum discrimen intercedat *).

2) Morbus coeruleus saepe nascitur simul cum partu, si structura praeter naturam est cordis. Cujus quam maximae varietates sunt observatae. Ita invenerunt cor ex uno atrio et ex uno ventriculo constans, formationem apud amphibia normalem. Nonnunquam aorta et arteria pulmonalis ex ventriculo, dextro, proveniunt, aut aorta ortum sumit simul ex duobus ventriculis. Occurrit etiam talis arteriarum mutatio, ut arteria pulmonalis ex ventriculo sinistro, arteria vero aorta ex ventriculo dextro ortum ducat. Hac ratione e pulmonibus proveniens iterum in pulmones revertitur sanguis. Raro plane deficit septum cordis**). Stendart***) vero describit cor infantis die decima post partum mortui, ubi omnino deerat septum cordis atque etiam uno tantum

*) C. G. Carus. Lehrbuch der Zootomie, pag. 606.

**) Morbi coerulei exemplum memorabile auctore Dr. G. Maru. Berolini 1820.

***) Harlesi neues Journal VII.

atrio cor erat instructum, venis pulmonalibus a venis cavis sejunctis. Arteria pulmonales aortae soboles fuit. Chemineau unum casum refert, in quo cor tres continebat ventriculos; *) in dextro recipiebantur venae cavae, in sinistro venae pulmonales, e ventriculo denique praeternaturali prodierunt aorta et arteria pulmonalis. Alium casum Richerand profert. Invenit in homine 41 annos nato, sub symptomatibus cyanosis defuncto, parietem ventriculorum perforatam ostio oblongo, dimidii digiti latitudine, oblique ex antica ad posticam partem, a summo ad imum. Ad hanc autem directionem columna exstitit carnosa, quasi in ventriculo dextro posita et ita constructa ut apertura illa, valvulae instar potuerit claudi, et illa sanguinem, quominus in ventriculum sinistrum refluat impediit immo omnem sanguinem in posteriorem abire coegit. Haec igitur partium dispositio evidenter indicat istum transitum fluidi ex hoc ventriculo in dextrum atque pulmonalem arteriam. Canalis vero arteriosus satis extensus fuit et liberam praebuerit transitum sanguini ex pulmonali arteria in arteriam aortam. Parietes denique ventriculorum aequali fuere crassitudine.

3) Cyanosis congenita adest, si status arteriarum pulmonalium est irregularis. Inter primaria autem vitia referuntur: Arteria pulmonalis aut ad totum ejus amplitudinem aut solis singulis in locis augustata, rigiditas, induratio valvularum sigmoidearum, prope isth-

*) Hist. de l'acad. de sciences 1699. pag. 37.

mum hujus vasis sitarum; vel etiam sanguiferorum va sorum talis dispartitio ut e pulmonibus retro in pul mones, partim e vena cava directe in arterias, sangui deferatur.

Haec praecipua vitia deformitatesque sunt, e quibus cyanosis congenita exoritur. Auctores quidam chymicas causas ad producendam cyanosin culpan quae vero opinio hypothetica et nullis omnino certi probata observationibus est. Cyanosis congenita no semper statim post partum apparet, si vitia exigua con genita adsunt, sed tantnm in periodo dentitionis prodi

Cyanosis acquisita omnibus illis affectionibus cordi seu magnorum vasorum sanguiferorum seu pulmonum nasci potest, quae circuitum sanguinis debitum aequ ac respirationem naturalem laedunt. Tales morbi sun carditis, suppuratio septi seu valvularum cordis, indu ratio et ossificatio harum partium et alii. Ex vehe mentibus pectoris contusionibus morbus quoque fier potest.

Evenit nonnunquam ut foramen ovale, etiam aetat progressa, iterum se aperiat. *) Coarctationesin sec tionibus cadaverum quam frequentissime inventae Ar teriae pulmonalis, foramine ovali seu ductu arterios Botalli patenti, procreantur, itaque his in vasibus no pro vitiis congenitis sed acquisitis sunt habendae. **)

---

*) Essai sur les maladies et lésions organiques du coeur etc. Paris 1826. pag. 272.

Richerand. Eléments de Physiologie. 1807. T. I. pag. 292.

**) Nasse, Burns, Reils Archiv.

Quae ex causis antea descriptis morbum efficiat arissime, dum vivit aegrotus, constitui potest. Sed lla tam gravia vitia promutationes in corpore multas ;ignunt, ad quas explicandas nunc accedo.

Sanguis est liquidus, difficile coagulans et rarissi- ne placentam formans. Haec semper infirma, facile de- ressu et ad rationem seri valde exigua. Praebet san- uis non naturalem illum rubrum colorem sed maxime igrescentem, vel ad violaceum seu coeruleum vergen- em; pondus ejus specificum est levius quam illud sano anguinis et sero quidem abundans, albumine et Fibrina ere omnino caret. Probabile etiam est ,et formartionem t copiam sanguinis globulorum mutatam esse. Func- ones omnes cum sanguine arcte connexae valde per- urbantur, ut respiratio, digestio, functiones nervorum t musculorum. Chymificatio tarde procedit aut om- ino vitiosa est et laesa. Nutritio totius corporis lan- uida, macies et laxitas. Porro corporis calorem natu- alem, a sanguinie dependentem et internum et exter- um, valde diminutum invenimus, quare omnes aegri igoris impatientes sunt. Atque adeo a debito grado escendit, ut pro eo (28° Réaumour) non majorem quam 5° R. inveniamus *). Secretiones naturales sunt im- inutae et coeundi cupiditas raro aegroto inest. Du uytren, Langlet aliique medici, partes genitales exi- uum vel nullo modo functiones suas exsequi, observa-

*) Schönlein. Pathologie und Therapie. B. 2. pag. 56.

verunt. *) Quod attinet ad temperamenta, infantes cy anosi affeeti morosi et litigiosi, adulti vero tranquili e quietem adamare dicuntur. In superficie corporis inve nimus praeter illum jam saepius commemoratum livi dum colorem, unguium phalangum propriam conditio nem; sunt enim crassi, globosi et ungui, quasi ungula simile ornati, ita ut fere capitati appareant, lati fiant e superne distent — quae formationes in ultima vita foetalis periodo, constantes sunt et secundum naturam Cyanosi altissimum gradum ascendente, invenimus etian ungues corrugatos. Aegri caput amplum exhibetur e superiores extremitates, longiores justo, usque ad genu pertinent. Propria est illa a Générac descripta, dilata tio narium, quae inde fit, quod alae nasi inter se dis tant. Nonnunquam et glandulae apud infantes impri mis submaxillares et colli tument, ita ut facile habi tus scrophulosus suspicari posset, aut omnia morb scrophuloso symptomata simul adsunt. —

Morbi decursus celeritas pendet partim a causa eum efficiente, quae saepe ita magna est, ut infans sta tim post partum, ubi vita foetalis vitae respirationis ce dit, moriatur, partim a vehementia potentiarum obnox iarum, a tempestate, cura etc., quot vero annos cya nosi affecti viuere possint, id determinari nequit. Saepe aegri usque ad tricesimum annum viuunt et Allan Bu rns mentionem facit cujusdam, qui cyanosi laborans us que ad quadragesimum secundum aetatis annum vivit

*) Dupuytren, Langlet, Bulletin des Sciences médc. 1810. T. V pag. 32.

Cyanosis igitur est morbus chronicus vigentibus causis. Saepe nociferis, seu phychicis seu somaticis, contentionibus vel exiguis, paroxysmi aegrum corripiunt, qui praecipue haemorhagiis e naribus, ore, pulmonibus, ex eo et molesta respiratione, Dyspnoë, Orthopnoë, designantur, cum quibus symptomatibus saepe syncope, asphyxia, convulsiones, quin etiam mors se conjungunt. Tales paroxysmi per intervalla saepe revertuntur, et Guilelmus Nevin *) semel paroxysmos morbi coerulei certum periodicum typum obtinere observasse se commemorat. Qui tamen casus unicus, a scriptoribus traditur. In paroxysmis symptomata crescunt gradatim. Tegumentorum communium color, praesertim partium superiorum tam lividus evadit, ut fuscus appareat, ungues fere nigri, oculi rigidi cernantur. Cordis motus, a libero aegri statu regulares, celerrimi, turbati dignoscuntur, si manus loco illo imponitur, cui cor subest. Sentitur quaedam undulatio et saepe omnis motus evanescit. Pulsus celer, parvus intermittens, rarissime plenus. Respiratio est brevis, irregularis, neque raro etiam magna pectoris oppressio. Atque interdum Dyspnoëa tam gravis exoritur, ut aegrotus suffocari sibi videatur. Sitis nonnunquam vix sedanda, aut ructus vomitusque obvii sunt. Facies, quae initio sanguine nigrescente turgescebat, aeque ac in sanguinea apoplexia fieri solet, pallida, conspicitur et omnino aeger in sensilis videtur. Calor jam ante exiguus magis diminuitur,

*) Medical and Chirurg. Review. 1796.

sudorque frigidus erumpit. Paroxysmo terminato, aeg summam virium imbecillitatem accusant torporem que tanquam elisionem omnium membrorum sensumque ac prolaberentur. Tales paroxysmi, qui primo quadrantem v dimidiam horam perdurant, sensim sensimque frequentius diutius, ita ut vel duas horas superent, aegrotum corrip unt; qui tandem in continentem incidit defatigationem, p detentim vires ammittit, et mortem cum miserrima vita com mutat. Quod accidit quidem omnibus vitae periodi praecipue vero illis, quibus corpus maxime crescit augetur. Itaque inter decimum mensem et secundu aetatis annum, periodo dentitionis, vel inter septimu et decimum annum vel ineunte pubertate. Quae p riodi igitur quam periculosissimae aegrotis sunt.

Mors adducitur aut in illis paroxysmis antea com memoratis, per suffocationem vel complicatione cu alii morbis e. g. cum morbillis, dyssenteria, qui in h casu characterum valde putridum praebent. Raro t men evenit, ut morbus coeruleus cum aliis morbis c pulatus inveniatur. Solae cachexiae frequenter obse vantur, nec raro etiam hydrops, qui a pedum oedöma more solito orditur. Interdum haemorrhagiae quoq aegrotum necant et omnino ei saepe sunt molesta, na ita ad eas inclinat, ut exiguis vulneribus sangui profluvia vitae aegri periculosa proveniant. Probab est, hanc rem e diminuta coagulandi vi sanguinis es depromendam.

Diagnosis.

Ad Diagnosin constituendam antea jam dicta symp-omata paucis verbis sunt iteranda.

Pathognomicum signum principale color lividus ille, qui paroxysmorum tempore augeri solet, in locis prae-ipue tenui epidermide praeditis, itaque in labiis, pal-ebris, oculis, in digitis extremis et sub unguibus adest, quocum symptomata vitii cordis seu pulmonum se con-ungunt. Propria narium et nuguium fabrica, extremi-ates superiores justo longiores, gracilis aegroti habitus, utis frigida, quasi serpentis tangenti digito se offerens, acile intelliguntur. Aegri, laboribus vel exiguis suscep-is, cum musculorum vis valde prostrata sit, fatigantur t unamquamque tempestatis commutationem sentiunt, orporis naturali calore valde diminuto. Quamobrem mpatientes frigoris locos calidos, radios solis quaerunt quam studiosissime. Oomnes egestiones e. g. cutis, lvi, uteri admodum tardae sunt. Cordis ictus inquiete uidem regularis, contentionibus autem iam exiguis ex-itatur, pulsus parvus, debilis, vacuus, respiratio celeris ut parva et brevis.

Cum aliis cordis seu pulmonum morbis cyanosin ion facile commutare posse ex antea dictis, facile ap-aret.

Prognosis.

Prognosis quidem ab amplitudine vitii, morbum procreantis, quae ex affectionum vehementia facile dig-

nosci potest, a complicationibus, ab aegroti condition pendet, sed semper tristis, praesagienda est, quia mor bus vel congenitus vel acquisitus usque ad mortem perma nere consuevit eamque accelerat. Magna vitia praema turum mortum aducunt. Si aegrotus in periodo evolu tionis aliqua versatur, semper est timendum ne moria tur, praesertim cum diligentissima et accuratissima cur non gaudeat, sed pauperem vivendi rationem deger sit coactus. Si suffícationes saepe et brevi tempori spatio interjecto, revertuntur, si alii morbi, prae alii phthysis seu hydrops cum cyanosi se conjungunt, i summo periculo aegrotus versatur. In raris tantum ca sibus vis naturae medixtrix auxilium affert et medico rum ars raro aegrotum vitam usque ad vicesimum ve tricesimum aetatis annum conservare potest. In cyanos acquisita prognosin non tam malam esse et hunc mor bum non semper esse lethalem contendunt, et san aegroti vitam conservabimus, si vitia acquisita, morbur procreantia tollere possimus. Magis hic sane vis natu rae medixtrix valet.

Cura.

De ratione medendi cyanosi multa sunt dicta e scripta, sed nullam usque adhuc certam viam invene- runt. Sed sedulo et assidue nobis cogitandum est, ut novas vias rationesque detegantur pro sanandis morbis hucusque in sanabilibus.

Schweighäuser primus prophylacticam curam pro-
osuit, profecto haud omnino rejiciendam. Putat enim
aturae vim, in casibus, ubi infantes cyanosi affecti
ascuntur solam externarum partium formationem spec-
re, quod certe magis hypothetica quam causis con-
ta sententia est, et ex qua concludit, cyanosin in-
ntis impediri posse sanguinis detractione in matre in-
ituta gravida, ejusque propria vivendi ratione e. g.
otu frequenti etc. Quae cura prophylactica igitur in
atribus instituenda esset, quae saepe infantes cyanosi
fectos pepererunt, neque negari potest, infantes, qui
st alterum cyanosi laborantem nascuntur eodem morbo
emi. Most sub articulo de cyanosi *) narrat casum,
ıo tamen non certa testimonia adducuntur, ita ut cu-
e effectus usque adhuc ignotus sit.

Aliam curam radicalem Thiebault laudat **). De-
rmitatem organorum circulationi inservientium non
o cyanoseos causa sed pro praeternaturalis circulatio-
s effectu habens, censet optimum fore remedium pro-
ıylacticum et simul radicalem, neonatis quaedam signa
orbi coerulei offerentibus, statim post partum per fu-
culum umbilicalem sufficientem sanguinis quantitatem
trahere, aut si necesse videatur, ex vena jugullari
t ex vena brachiali, aut denique topicas sanguinis
pletiones sanguisugarum ope instituere ad diminuen-
m scilicet plethoram. Quae medendi ratio caute ad-

*) Mosts Encyclopädie. 2te Auflage. Cyanosis.

**) Journ. gén. de médic. et chirurg. par Sedillot. t. 17. pag. 273.

hita mihi non contemnenda videtur. Sanguinis depletiones praecipue apud infantes habitus plethorici, versus caput exhibentes turgescentiam et pulmones, bonisque viribus praeditos, bono cum fructu institui posse probabile est. Quod ad emissiones sanguinis ex venis anteponendae sanguisugae mihi videntur postquam jam ex funiculo umbilicali sanguinis emissio facta est. Liscovius *) narrat, infantem, cyanosi affectum, non nullis hebdomatibus interjectis, a morbo fuisse liberatum postquam nihil esset applicatum quam ut sanguinis emissionem institueret, digestionem adjuvaret et balnea aromatica applicaret.

Dr. Dittmer tandem rationem medendi proposuit **), quae quidem ex rationalibus causis et assidua cogitatione nata, magis theoria splendida quam in praxi utilis mihi videtur. Ad ductus arteriosi Botalli oblitterationem promovendam — nam cyanosin ex alia causa orta, remittit — sequens ab illo consilium maxime laudatur. Per tres quatuorve dies post partum quam minimam relinquere neognatis quietem, non concedere otium et somnum iis. Hunc saepe interrumpere et taedium omne excitare, ut saepe fletus provocaretur. Clamoris tempore fletusque pulmones sanguine repleri et nimis expandi et pro maxima parte ex dextro atrio sanguinem exire. Hocce tempore ductum arteriosum

---

*) Liscovius im Summarium des neuesten aus der gesammten Medicin. Leipzig. 1830. t. I. pag. 161.

**) Hufelands Journal 1836. No. 5.

audi, sanguine venoso jam nequaquam per illum trans-
ıente. —

Sed valde mihi periculosus hujus ingeniosi consilii usus
detur. Nam fletu certe congestio sanguinis ad pulmonis
lducitur, quae facile suffocationes impetum vehementem
gnere et magnum periculum vitae aegroti afferre potest.
uare in applicatione hujus rationis medendi magnopere
ıvere debemus, ne auxilio nostro interficiamus.

Dr. Dittmer quinque morbo coeruleo affectus in-
ntes hac curare se sanasse vult, quam saepe esse adhi-
endam refert, cum in decem cyanosis casibus, novem
ductu arterioso Botalli causam peterent. Admiror au-
m, cyanosin ei tam saepe occurisse, cum medici nu-
erosa praxi gaudentes eum rarissime observasse con-
entur.

Alias methodos radicales cyanosi medendi non cog-
ovimus, et cum omnes usque adhuc multis tenebris
ınt involutae nobis illa superest cura, qua quidem
egroti valetudinem non restituere sed ejus vitam us-
ıe ad tricesimum aetatis annum protrahere possumus,
ıra palliativa, quae has nobis indicationes proponit.

1) Symptomata constantia sunt mitiganda; adhuc
ertinent:

a) Calor corporis diminutus. Quam ob causam ae-
rotorum vestimenta sint calida, calorem moventia ae-
ualem et parem per universum corpus. Aër sit purus,
ullis exhalationibus aut miasmatibus infectus, tempera-
ıra sit in habitatione sicca, nam humida quam maxime

nocet; ab illa frigus, quo continenter aegri cruciantur adaugetur. Ideoque calor sit major, quam esse solet ad 17 aut 18° Reaumur. Praesertim vere solis lux prodesse videtur. Vere et autumno, praecipue ad vesperas caveant aegroti quam maxime, ne refrigerio se exponant. Balnearum satis calidarum usus, interdum repetitus utilitatem magnam affert.

b) Sanguinis mixtionem vitiatam quam maxime corrigere debemus. Quod efficimus, cum functiones cordis adjuvamus motibus passivis e. g. vectione, equitatione, oscillatione etc. Cum venosi sanguinis in arteriosum commutatio in pulmonibus turbata sit, aliorum organorum, quae similes functiones habent, actio movenda e. g. Epidermidis, hepatis, renum. Ad incitandas epidermidis functiones adhibemus vitae rationem jam antea de scriptam, praecipue balnea calida, quibus Kali et Herbae aromaticae adduntur.

Magni momenti est hepatis actionem excitare praesertim cum alvus obstructa est. Calomel in magnis dosibus porrigere non possumus, cum in cyanoticis ptyalismus facile oritur et cachexia mercurialis vitam aegri summum in periculum inducere potest. Quamobrem melius rheo cum cremore tartari utimur, et alvo obstructa, cum jalappa seu Extracto Saponariae, ita ut per diem tres pulti similes dejectiones efficiantur. Renum efficientiam agimus usu digitalis, squillae, cum liquore Kal. acetic., hydrope cum cyanosi conjuncto. Ad corrigendum sanguinem praeter naturam mixtum, id

st ad restituendam ex aliqua parte oxygenium, porro roposuerunt remedia magna copia oxigenii abundantia n corpus ingerere. Alii suadebant gas oxygenii inspiationem, alii Kali muriaticum superoxygenatum propouerunt, cui aliquantum oxygenii inesse scimus; sed ullos effectus ex his rebus viderunt, ita ut ex sanguiis transfusione, qua multi auxilium afferre voluerunt. alvanismus etiam est propositus et consilium posivum polum in vase nudato applicandi dederunt, quod ero ita ut spiritus electricus a nullo est expertus.

2) Symptomata periodice et irregulariter apparentia int coercenda vel mitiganda. Studendum nobis imprimis st, ut interdum apparentes paroxysmos, qui praecipue sultus suffocativos secum ducunt, vel mortem suffocatione ipediamus, caveamus. Quare motus non nisi leves iles sunt et videndum est, ne eorporis vires aegrotus mis contendat. Sumantur alimenta convenientia, stoacho non obnoxia, multum nutrientia sed in parva coa porrecta. Neque sunt rejicienda ex regno animali ex vegetabili, dummodo sint aromatica, amoena, ne entriculus alimentis oneretur. Vulgo enim aegrorum gestio laesa est et facile status gastricus oritur, a io paroxysmi statim provocantur. Vinum quoque rva in quantitate cum aqua mixtum convenit. Ne ger refrigerio se exponsat cavendum est, cum catarus quisque magnum in periculum aegrum inducit. ër liber autem multo melior est quam clausus, et Hun- affirmat, paroxysmos, vehementiae majorem attin-

gere gradum in aegris urbes habitantes, quam in iis, qui rure vitam degunt. Praecipuam digitalis usus ac impediendos insultus suffocativos utilitatem praebuit, quam in parvis dosibus per longum temporis spatium adhibere possumus. Si tamen suffocationes aegrum premunt, si systema, sanguiferum valde est turbatum et turgescentia ad cerebrum intensa, qui demum status cognosci potest ex faciei colore, fortissima carotidum pulsatione, pleno et celere pulsu, hirudines pro aegri aetate et virium conditione applicandae sunt, aut, necessitate urgente, venaesectio. Si respiratio intercipitur et pulsus debilitatur seu evanescit, succedunt anxietates et lypothymia, tum externe et in terne stimulantia exhibenda sunt, igitur ad nares admoveantur vapores, tinctura Castorei, Liquor ammonii succinici. Irritationes epidermidis sinapismis in pectore et musculo deltoideo applicatis, sunt instituendae; frictiones porro thoracis calido panno laudantur. Praescribendam est quies et erecta corporis positio in sedendo.

Clysmata leniter evacuantia sunt necessaria cum et levem derivationem gignant et excrementa flatusque educant. Pediluvia conveniunt acria, cum sale culinari.

3) Medico magnae curae sit, ut aegrotum per illas vitae periodos ducat in quibus vita eorum maximo in periculo versatur, cum, iis superatis, semper fere aegroto bene obtemperanti medici praeceptis, multus vitae annos promittere possit. Primo nobis igitur studendum est, ut tales periodos quam maxime retardemus, e. g. pubertatem somatica et psychica cura, tum au-

em, iis agressis, sunt omnia illas quae antea dixi praeepta quam accuratissime observanda.

De cyanosi acquisita pauca tandem addenda. Si orbus adest, neque causa tolli potest, eodem modo am curare debemus, quo cyanosin congenitam. Cura rophylactica hic quoque laudanda exigit acuratissiam curam morborum illorum, quibus cyanosis nasci otest.

VITA.

Ego Rudolphus Herrmannus Kuntze, natus sum Lichtenowii in pago ad Friedebergum, oppidum in Neomarchio sito, die XXVI. mensis Octobris, anno MDCCCXII, patre optimo Guilelmo Ernesto, matre dilectissima Guilelma e gente Lietzmann, quos ambos adhuc vivos intimo ex animo colo. Evangelicae confessioni sum addictus. Primis quibus aetas juvenilis instrui solet litterarum rudimentis a domesticis praeceptoribus imbutus, Berolinum petii et septem per annos Gymnasium Berolinense, quod tum tempo-

is Directore Beat. Köpke floruit, frequentavi. Maturitatis testimono instructus, hicme anni MDCCCXXXII. a rectore magnifico Ill. Weiss in album universitatis Friedericae Guilelmae sum inscriptus. His vero virorum celeberrimorum ac doctissimorum scholis me inter fuisse glorior:

Ill. Schulz tradidit mihi encycloplaediam et methodologiam medicinae; Ill. Schlemm anatomiam corporis humani sani universam, osteologiam syndesmologiam, Ill. Müller physiologiam et anatomiam organorum sensuum, Beat. F. Hufeland pathologiam generalem; Ill. Mitscherlich chemiam; Ill. Kunth Botanicen; Cel. Seebeck acusticen; Beat. Schleiermacher Phychologiam Neque defui cadaveribus dissecandis, ducibus Ill. Müller et Schlemm. Vere a. MDCCCXXXIV. almam petii universitatem Bonnensem ubi has frequentavi lectiones. Ill. Nasse de therapia generali et do cerebri physiologia et pathologia, Cel. Weber et Ill. Meyer de anatomia comparata. Cel. Bergemann de chemia organica. Cel. Tre-

viranum de Botanice, Ill. Delbrück de histori litterarum Berolinum reversus his interfui lectionibus. Cel. Isensee de semiotice. de pathologia e therapia speciali et de materia medica, Ill. Horn de morbis syphiliticis, Ill. Rust de Chirurgia, Ill Jüngken de morbis oculorum, Ill. Kluge d arte obstretitia et de luxationibus et fracturis Ill. Osann de Germaniae fontibus salutaribus Porro frequetavi clinica tam chirurgica quam medica et obstetricia virorum. Ill. Rust, Trüstädt Jüngken, Kluge, Wolff, Beat. Bartels.

Omnibus hisce professoribus gratias quam maximas debeo, eorumque de me bene merita pie gratoque animo venerari nunquam desinam.

Anno MDCCCXXXVIII in legione pedestr nona, quam Colbergensem nominant, medici inferioris munus accepi, quo etiam nunc fungor.

Tentaminibus tam philosophico quam medico nec non examine rigoroso coram gratioso medicorum ordine, superatis, spero fore ut summis i medicina et chirurgia honoribus mox ornatu evadam.

THESES.

1. *Certa graviditatis signa sunt.*
2. *Prognosis in rheumatismis acutis semper valde dubia.*
3. *In nullo morbo vis vitae adaucta est.*
4. *In morbis syphiliticis curandis Hydrargyri praeparata sunt rejicienda.*